

Trollbunden

Recension.

Publicerad i Borås Tidning, 2010.

Sedan tidigt nittiotal har Christian Kjellvander ägt en given plats på den svenska musikscenen. Först i det countryinfluerade rockbandet Loosegoats, sedan tillsammans med sin bror i Songs Of Soil och slutligen som lågmäld soloartist.

Christians musik och texter har alltid burit den amerikanska uppväxtens tydliga tecken, dock utan klichéer och med en stil som är unik och utmärkande. Hans texter fångar stora känslor i ganska små ord och musiken vävs till en oemotståndlig helhet. Det är country och rock, visor och poesi.

Kjellvander kommer till Borås i sällskap av sin fru och två gitarrer. Det räcker. Parets stämsång och Christians gitarrspel är all inramning som krävs. Han fångar publikens uppmärksamhet och hjärtan från första anslaget och håller dem sedan tätt intill sig i en dryg timma. Det är intimt, hjärtligt och oerhört bra.

Rösten är mörk och mäktig, gitarrspelet lågmäلت och stämningen omöjlig att värja sig ifrån. Kjellvander har publiken i sin hand och leder dem på smala stigar genom en oerhört stark repertoar. Inte för ett ögonblick sviker styrkan i hans sånger och kraften i hans uppenbarelse.

Kjellvander är tyst mellan låtarna, verkar nästan blyg, och gör inget väsen av sig. Han tackar för applåderna, presenterar sin fru och drar ett försiktigt skämt om Ellos. Det är allt. Istället är det musiken och känslan som får tala och trollbinda den här kvällen.

Björn Owen Johansson